

for Øje at vælge saadanne Mænd og Kvinder, som have en god kristelig Erfaring og et kirkeligt Sindelag. I § 8, sidste Stykke, omhandles Spørgsmaalet om at udelukke et Medlem af Menighedsraadet. Der staar: Spørgsmaalet om at udelukke nogen af Menighedsraadet fordi han ikke længere opfylder Betingelserne for Valgbarhed, afgøres af Menighedsraadet, og der føjes til, at vedkommende har Adgang til at indanke Sagen for Biskoppen. Jeg tror, det vilde have været heldigt, om der havde staaet her som i det Forslag, vi behandlede i sidste ordinære Samling, at vedkommende havde Ret til at indanke Sagen gennem Provsten og Biskoppen for Ministeriet. I § 11 tales der om det Løfte, som Præsten skal afkræve de valgte Medlemmer af Menighedsraadet, og mange ere Modstandere af, at Menighedsraadsmedlemmerne skulle aflægge et saadant Løfte, men jeg tror, det er rigtigt, og at ogsaa Formen: paa Ære og Samvittighed at ville udføre det ham betroede vigtige Hverv i Troskab mod den danske Folkekirke, er heldig. Naar man ikke vil lægge en eller anden Spidsfindighed ind i Ordene, vil det i Almindelighed blive forstaaet saaledes, at de valgte i det almindelige Omdømme maa være, hvad man vil kalde gode Kristne, uden Hensyn til, om de fuldtud kende Forskrifterne, paa hvilke Folkekirken er bygget. Der staar ganske vist ikke i dette Forslag noget om Forskrifterne, det ved jeg nok, men i al Almindelighed ville Folk forstaa Løftet: paa Ære og Samvittighed, i jævn og almindelig Forstand.

Jeg kunde have Lyst til i denne Forbindelse at fremhæve en Udtalelse af Høj-skoleforstander Ludvig Schrøder i det kirkelige Udvalgs 5te Samling netop om dette. Han sagde dér: „Men dernæst vilde jeg sige, at der ikke for mig er nogen Modsigelse imellem, at der er andre Regler for Optagelsen i Valglisterne end for Valgbarheden. Det er jo saaledes, som der allerede er henvist til, at alle Rigsdagens Medlemmer maa aflægge Ed paa Grundloven, medens det aldrig er krævet af Vælgerne, at de skulle aflægge en saadan Ed. Man har ment, at der burde gøres en bestemt Forskel mellem den almindelige Ret til at være Vælger og saa det, der særlig maatte kræves af dem, der skulde tage Sæde i Rigsdagen, og paa samme Maade maa der kunne gøres en Forskel mellem Retten til at være med til at vælge til Menighedsraadet og Retten til at tage Sæde

i Menighedsraadet.“ Det er en Betragtning, jeg fuldt ud kan slutte mig til.

Menighedsraadets Omraade er paa forskellige Punkter blevet udvidet. Efter § 14 skal det tage Beslutning om, til hvilken af Sognets Lærere Kirkesangertjenesten skal overdrages, endvidere om Læsning i Kor-døren og Ledelsen af Messefaldstjenesten. Det er efter min Mening rigtigt, at dette kommer ind i Forslaget, selv om det ikke fuldt ud kan gennemføres, men der er ogsaa Omraader, hvor Menighedsraadets Myndighed indskrænkes noget, hvor Afgørelsen helt eller delvis er lagt over til Menighedsråderne, der nu indtage en mere frem-skudt Plads end i den tidligere Lov. Men ogsaa hertil er Grunden lagt i Loven af 1903. Dens § 22 bestemmer nemlig, at Menighedsraadet kan sammenkalde de stemmeberettigede til Menighedsråder til Forhandling om Spørgsmaal, der have Interesse for Menigheden. De fleste Steder, hvor der er et vaagent Kirkeliv, har man benyttet denne Bestemmelse, og det er derfor naturligt, at man nu gør Menighedsrådet til en fast Institution og lægger Afgørelsen af forskellige Spørgsmaal i dets Haand. Som af den højtærede Minister paapeget, er det særlig de indre kirkelige Spørgsmaal, der henlægges til Menighedsrådene's Afgørelse. Menighedsraadet kan ikke tage Bestemmelse, før Sagen har været forelagt paa et Menighedsrådemøde. Det er mere for de praktiske, ydre Forhold, at Menighedsraadet staar som Repræsentant for Menigheden og træffer Afgørelsen.

Maaske ville enkelte indvende, at det vil svække Interessen for Valgene til Menighedsraadet, at en Del af Myndigheden lægges over i Menighedens egen Haand. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at den kirkelige Interesse vil vokse ved, at der gives Menighedens Medlemmer direkte Indflydelse paa Afgørelsen af Spørgsmaal, der kunne faa varig Betydning for Menigheden. At Menighedsrådet saaledes vælger et Nævn, der skal træde sammen med Menighedsraadet og foretage Indstilling ved Embedsledighed, tror jeg er ubetinget heldigt.

Jeg skal endnu blot nævne et Par Ting. I § 27 staar der, at Ministeriet sender de Ansøgninger, som efter de hidtil sædvanlig fulgte Regler kunne komme i Betragtning, tillige med et Uddrag af samme til vedkommende Biskop, og Biskoppen sender da snarest muligt det modtagne Uddrag af Ansøgningerne til Formanden for Menighedsraadene. Hvorfor kan Biskoppen ikke sende ikke blot Uddraget,